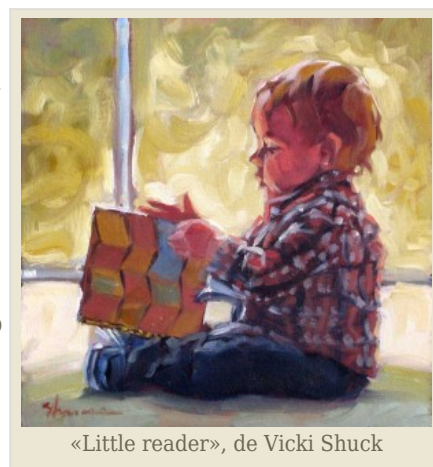

S'ha parlat molt de la funció de la lectura des de les primeres edats. Quan jo vaig pels centres educatius i els alumnes lector@s, sobretot els de Primària, em pregunten si jo de xicotet ja llegia, sempre els conteste que, malauradament, a l'escola que jo anava, si es podia dir escola, habilitada en la primera planta d'una casa del poble, només hi havia els vells pupitres dels alumnes i la taula del professor, amb la paleta de pegar al damunt. Penjats a la paret, la pissarra, el crucifix, flanquejat per les insubstituïbles fotografies del dictador, de José Antonio Primo de Rivera i de l'estampa d'alguna marededéu. I no hi havia res més. No hi havia ni *un sol llibre* de lectura, a més de l'avorridíssima Enciclopedia que dúiem a la bossa. I a les cases, en la postguerra, ningú no en comprava. Va ser quan vaig anar a estudiar a un centre religiós, que hi vaig trobar una petita biblioteca amb llibres per a infants i vaig començar les meues lectures.

Ara, des de fa anys, per sort, la cosa ha canviat. Els xiquets, que també són alumnes i possibles lectors, disposen d'una varietat infinita de llibres. Fins ara, molts alumnes s'hi acostumaven quan arribaven a l'escola. D'altres ja venien amb un llibre sota el braç. I les nostres editorials, més bé que malament, anaven proliferant i traient novetats, il·lusionades, i proliferaven els escriptor@s, que anaven millorant la seua imaginació i el seu bon fer... Mai la nostra literatura ha tingut uns anys tan daurats com els que ha viscut des dels anys setanta/huitanta en endavant..., fins ara. Fins que ha arribat la crisi i està fent canviar moltes coses...

El mal exemple el dona la mateixa administració, que no se li ocorre una altra cosa que, després de balafiar milions, retallar en educació, entre d'altres coses. O siga, en el futur. Perquè sense educació, no hi ha futur possible a l'eixida de la crisi. Però ja sabem com és la dreta. La pitjor dreta, que és la que patim des de fa uns anys. Retallen en educació, retallen en cultura, retallen a les editorials..., tot, tret dels seus sous. I així no anem bé, perquè part de la població acaba considerant que la lectura també cal retallar-la per la crisi familiar. Si, a més, hi ha algunes propostes forassenyades d'alguns professors o dirigents sindicals, en un moment de nerviosisme, en el sentit que cal suprimir la lectura escolar com a revenja contra l'administració política, el caos i el futur poden ser irreversibles. I aquest és l'ERROR que cal evitar de part de tots.

«Little reader», de Vicki Shuck

S'ha d'assumir que la LECTURA és intocable. Per això el títol d'aquest humil article, reivindicatiu, assegura que la lectura ho és TOT, si més no per a mi. Vull dir que la lectura m'ha anat culturalitzant, m'ha anat fent crític amb el món que m'envolta, m'ha obert nous i meravellosos mons, reals i imaginaris, m'ha omplert aquelles hores del temps que semblen que no transcorren...

És ara, amb la crisi, que els mestres i professor@s haurien de potenciar la lectura, per moltes raons. No podem deixar els alumnes sense la lectura, sent còmplices de la crisi i de la desraó de l'administració; els alumnes i la seua educació han d'estar per damunt de les circumstàncies adverses que els hem creat. Hem de continuar estimulant la comprensió, obrint-los les ments a nous mons..., i no podem deixar caure tot el món editorial que amb tant de treball i esforç hem anat alçant.

Sabem que la crisi passarà, que tot anirà retornant al seu canal, però allò que deixem caure, la lectura a les aules, les editorials, la premsa..., potser costarà un nou esforç que hauríem d'evitar...

Jo estic per potenciar la lectura en temps de crisi, amic lector. Amic professor. No perquè siga escriptor i parle egoïstament. Sinó perquè, sense deixar d'haver sigut mai lector, ha estat la lectura la que m'ho ha donat tot..., fins i tot la voluntat de ser escriptor..., i de ser millor persona.

«La lectora», de Mary Cassatt